

Punkt i Udvalgets Forslag, hvorved han havde Betænkelse, og det var det Underændringsforslag, der er stillet af to Medlemmer af Udvalget. Han har fremhævet, at det Vanstelige ved Bevillingsførelsen gjorde dette Forslag temmelig upraktisk. Iøvrigt har han meent, at der ikke fra Justitsministeriets Side vilde være noget Væsentligt at indvende imod Lovforslaget, naar det blev affattet væsentligt saaledes, som det nu af Folkethingsudvalget er foreslaaet. Som min egen Anskuelse maa det være mig tilladt at udtale, at jeg troer, at Sagen egentlig vilde være nok saa godt ordnet, naar det skete paa den Maade, som Justitsministeriet oprindeligt havde foreslaaet. Forholdene ere — det kan ikke benægtes af Noget — paa Landet saa forskellige, at, hvad der kan passe i det ene Sogn, ikke passer i det andet, og jeg kan ikke forstaae den Frygt, som bragte Medlemmer i det andet Thing bort fra denne Opfattelse, nemlig Frygten for, at det skulde være umuligt for Communalbestyrelserne paa de Steder, hvor der virkelig maatte være Trang dertil, at tage Beslutning om Lovens Udsførelse. Jeg har den Tro, at man meget vel kunde stole paa, at paa de Steder paa Landet, hvor der virkelig var Trang til Foranstaltninger mod Hundeholdet, vilde ogsaa Communalbestyrelsen baade tage en Beslutning og tillige være villig til at paatage sig den Uleilighed og Bøvær, som Controlen med Bestemmelsernes Gjennemførelse vilde medføre. Dette er min personlige Anskuelse om denne Sag, hvilken jeg ikke har troet at burde tilbageholde.

Dernæst maa det paaligge mig at udtale mig om de Underændringsforslag, der af ærede Medlemmer ere stillede, og med Hensyn til hvilke Justitsminister Reuning ikke har kunnet erklære sig. Jeg skal følge den Orden, hvori disse Forslag findes opførte, og begynde med at omtale det Underændringsforslag, der sidst blev berørt af den ærede Taler her ligeoverfor (N. Hansen), og hvor der først er Spørgsmaal om at forandre — ja, hvad skal man kalde det, — Aldersgrænsen for Hundeafgiftspligten fra 2 til 6 Maanedere. Den Grund, som den ærede Ordfører gjorde gjældende for at blive staaende ved de 2 Maanedere, forekommer mig at være fyldestgjørende, og jeg troer ikke, at det Hen-

syn, som den ærede Taler saa stærkt fremhævede, nemlig til den Misforstod, der er forbunden med at have Hunde i de første Maanedere, har Stort at betyde; i alt Fald er det jo ikke egentlig en Tendents ved denne Lov at vise stor Villighed mod Hundeeierne. Maaskee jeg i Forbindelse hermed maa tillade mig at gjøre en almindelig Bemærkning, som rammer en heel Deel af Ændringsforslagene, nemlig, at det paa en Maade har forundret mig at see den Tendents, der er til at gjøre Bestemmelserne strengere og at indføre Bestemmelser, hvorved man lettere kan faae Hundene udryddede. Jeg troer, at de ærede Medlemmer herved Noget have overseet den Betydning, som Hundene nu engang have for det menneskelige Selskab. Man kan vanstelig forværre nogen Mand lettere, end ved enten at lade det gaae ud over hans Børn eller hans Hunde; der gives ikke noget lettere Middel til at bringe Folk i Uenighed, end netop en Hund. Vil man altsaa gjøre det let for Folk at faae Andres Hunde udryddede, vil man ganske vist ogsaa derved have skabt et meget let Middel til at fremkalde Uenigheder og Stridigheder, som maaskee ellers kunde have været undgaaede. Med Hensyn til Ændringsforslaget til § 5 om at ubelade Ordene „eller Mundkurv“, maa jeg ogsaa erklære mig enig med, hvad den ærede Ordfører udtalte. Hovedprincippet i Bestemmelsen er jo den, at Hunden er betegnet som ikke værende herreløs, og jeg troer, at det vanstelig kan falde nogen Mand ind at forshue sin Hund med en Mundkurv istedetfor med et Tegn, for paa denne Maade at give den Mærke. Det er muligt, at jeg misforstod det ærede Medlem, men der var enkelte Udtalelser af ham, som gav mig den Idee, at han frygtede for, at man virkelig paa denne Maade skulde ville unddrage sig fra den Afgift, som skulde svares. Jeg kan altsaa heller ikke anbefale Ændringsforslaget under Nr. 2. Ikke heller Ændringsforslaget under Nr. 3 kan jeg billige, særligt af Hensyn til den Tanke, som jeg fik Leilighed til svare at udtale, at man ikke maa forlange Mere af Sogneraadet, end man med Villighed kan; man maa ikke besøge det i høiere Grad, end det er nødvendigt. — Forslaget under Nr. 4